

[Per Møller.]
tilintetgørelse af en værdifuld forskerindsats her i landet.

Der har under debatten i dag været talt meget om, at nu skulle man have nye forhandlinger. Rent principielt er det vel noget, som tiltaler de fleste af os, at man i en vanskelig og sammensat sag siger: kan der ikke forhandles? Trods denne principielle bedømmelse forekommer det mig dog, at der ikke på nogen måde er skabt indtryk af, at der er nogen overvejende sandsynlighed for, at der ville kunne opnås noget gennem yderligere forhandling, uden at man enten forflygtiger, forfusker eller svækker det, der er selve hensigten med denne gave til det islandske folk, eller giver folketinget en rolle med at sortere håndskrifterne og bedømme, hvilke af dem der vil være egnede til at indgå i denne store gave. Jeg synes, begge dele ville være beklageligt, og jeg har svært ved at se, at man derudover vil kunne nå noget som helst ved en fortsat forhandling. Jeg kan derfor ikke støtte det dagsordensforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Poul Møller. Jeg tror, at forhandlingernes vej har været så bred og er brugt så langt, som den kunne bruges. Jeg tror, en fortsat forhandling nu kun yderligere vil forpeste luften i hele denne sag, uden at det på nogen måde er sandsynligt, at der kan komme noget positivt ud af den.

Jeg vil til slut lige understrege, at vi i de forskellige mindretalsudtalelser i betænkningen bestandig møder det synspunkt, at i og for sig vil man nu vældig gerne give en gave fra disse håndkriftsamlinger. Det er et meget stærkt og ærligt ønske; man har bare en hel masse særlige forbehold med hensyn til, hvordan og hvorledes man nu skal slippe af sted med det. Jeg vil på denne baggrund gerne rette den henstilling til mindretallene, at de, når sagen kommer til endelig afstemning, alligevel betænker, at det kunne være af værdi, hvis de i hvert fald ville undlade at stemme imod lovforslaget, hvis de, der har været stærkest

engageret, ville nøjes med at afholde sig fra at stemme, simpelt hen fordi vi jo ikke skal gøre det for vanskeligt for islændingene at modtage denne gave. Jo større modstand der er, desto mere ubehag har hele denne sag skabt og vil den skabe. Denne indrømmelse, dette offer fra mindretallet, ville bevirke, at gaven i højere grad kunne få den karakter, som et flertal herinde tilsigter og lægger så afgørende vægt på.

Hanne Budtz: Da lovforslaget i 1961 var til anden behandling, gav jeg udtryk for en stærk beklagelse over den fremgangsmåde, den daværende regering gjorde brug af, ikke mindst daværende undervisningsminister Jørgen Jørgensen, ved at træffe en aftale med Island, inden man overhovedet havde drøftet sagen her. Min kritik og beklagelse var og er så meget stærkere, som jeg er positivt indstillet over for udleveringen.

Min partifælle det ærede medlem hr. Thestrup fremsatte nogle bemærkninger ved første behandling i 1964. På hans vegne og på mine egne vegne vil jeg gerne her ved anden behandling komme med et par bemærkninger. Det er min opfattelse, at håndskrifterne naturligt hører hjemme i Island, hvor de er blevet til, ligesom det for mig har meget stor betydning, at man på Arne Magnussens tid alene havde Københavns universitet som studie- og forskningsscenter.

Jeg skal ikke i dag gentage de betydelig længere bemærkninger, jeg fremførte her i tinget i 1961, blot henvise til Folketings-tidende for 1960-61, sp. 4394, og føje til, at det er jo det hundredårige fællesskab mellem Island og Danmark, der er den egentlige baggrund for det ærede medlem hr. Thestrups og mit ønske om og vilje til til sin tid at stemme for denne gave fra Danmark til Island. Da vi begge i høj grad beklager regeringens fremgangsmåde, og da det hele tiden har været et ønske hos os at skabe mulighed for at få den bredest mulige tilslutning til denne storslåede gave,